

Anar fent via i no perdre l'esperança...

ENRIC CARAFÍ MORERA

Visió històrica de la Creu vers els anys seixanta del segle passat.

Com ja fa una pila d'anys, seguim en el camí de l'activisme cultural, la recerca, la recollida constant d'informació i materials museístics i posant el nostre fons i coneixements a disposició de particulars o d'organismes oficials.

Passen els anys impecablement i l'assumpte del futur del meu Arxiu Museu va quedant aturat esperant. Tant de bo a la nova biblioteca i arxiu que l'Ajuntament vol engregar. Volem confiar que, malgrat els avatars i conflictes de la vida, serem capaços de tirar-ho endavant.

Val a dir que el novembre passat vaig fer arribar a la regidora de

Cultura una proposta de donació i valoració del meu fons gràfic, que és el resultat de més de mig segle col·leccionant, comprant (molts diners) i demanant per formar un recull summament entranyable i important per a la història gràfica i documental de Gelida d'unes 2.740 fotografies (també disquets) que repassen més d'un segle d'història dels gelidencs.

Els 36 àlbums resultants més una capsa de format gran i cinc capsos d'arxiu de fotografies per catalogar es va valorar pagar en dues anualitats. Dissortadament l'Ajuntament no disposa d'aquests cabals de moment.

RECUPERACIÓ DE LA CREU DE ROCASAGNA

L'any passat, en aquestes mateixes pàgines, ja parlàvem de la necessitat cultural i turística de recuperar aquest indret emblemàtic de Gelida. Recordàvem que ja en el Programa del 2012, ho demanaven. Ens alegràvem de la gran netejada de malesa que hi havia fet el municipi, però restava pendent la restauració de la creu col·locada exactament el 1940, i rovellada, grafitada i bruta, com també el seu entorn.

El febrer passat, un autoanomenat *E scamot cultural* (Miquel Aguilera, Montse Farreras, un servidor i Josep Lluís Almirall) restauraren el seu

Valents i ardits, Josep Lluís Almirall i Miquel Aguilera han restaurat la Creu.

Exquisida talla barroca de la Mare de Déu de la Salut. Arxiu Mas, Barcelona. Gelida, 1933.

peu de pedres i ciment i la pintura de la creu i els mirallets del centre, i va esdevenir un preciós element restaurat per a creients o no creients. Val a dir que els amics Aguilera i Almirall demostraren una gran valentia a en aquesta feina, jugant-se la seguretat. Jo només els vaig poder animar, per un accident al Castell per la Diada de Sant Pau. Actualment només resta posar el mirallet central que se situarà a finals d'estiu. Quan hi peta el sol, és una meravella...

Esperem que el municipi, la Regidoria de Turisme, en faci el seguiment i promoció com a lloc de passeig i mirador excepcional. En aquest sentit, i a prec nostres, fa

poc fou renovat el cartell «Creu de Rocasagna. Vista panoràmica», que ja ha estat guixat!, amb gran indignació de la regidora i nostre.

També la parròquia de Gelida, amb Mossèn Jordi al capdavant, hauria de demostrar interès per aquesta creu i simbologia, que, com ja diu la crònica del 1940 existent a l'arxiu parroquial, «presideix el terme parroquial».

Recordem, una vegada més, que aquesta creu de Rocasagna, de les Missions, o de ferro, amb complicada vida, va ser col·locada l'1 de gener del 1934 per la parròquia. El 6 d'octubre del mateix any fou enderrocada per una explosió i al cap

de poc tornada a posar. Arribada la guerra incivil del 1936, fou serrada i el 1940 s'hi col·locà l'actual.

LA MARE DE DÉU DE LA SALUT, COM UN CONTE DE FADES

Certament, la història d'aquesta imatge recorda un conte de fades per la seva accidentada trajectòria.

El 21 de setembre del 1724, dins el recinte de Sant Pere del Castell, farcit d'altars, motlures i guixereries barroques i anteriors, era solemnement entronitzada la imatge de la Mare de Déu de la Salut. Aquesta imatge, exquisida talla barroca de fusta, provenia de can Ginebreda, on segons la tradició l'havia deixada

: L'heura es menjava la teulada de la projectada capella.

un francès que s'allotjà a la masia, i d'on, després de laborioses gestions amb l'amo, Josep Font i Ginabreda, els rectors de la parròquia assoliren portar-la a l'església del Castell i posteriorment a l'actual parròquia, on altar i imatge serien destruïts el 1936.

Actualment és venerada una còpia en guix de l'original i la seva festa se celebra el dilluns de Pasqua Florida, fins l'any 1971, sense l'antiga esplendor de la diada, en què es repartien panets beneïts — el pa i l'empenya — i la tradicional venda o encant dels ventalls per part de l'Administració.

Sortosament, el 1972, fou restaurada parcialment aquesta festa i es repartí novament el popular « pa de la caritat » i es feren els cant dels goigs, danses tradicionals i sardanes. La recuperació fou engendrada per l'Equip Recerca i el cost dels panets assumit per l'Ajuntament, i

que encara perdura.

LA CAPELLA DE LA SALUT I LA SEVA RESTAURACIÓ NECESSÀRIA

Atesa la devoció a aquesta imatge, Josep Font i Ginabreda li construïren una capella al costat de la font de la finca, on mai hi hagué culte oficial atès que els rectors de la parròquia de Gelida, ho impediren i aconseguiren portar-la a l'església del Castell. Des d'aleshores només ha servit de barraca per a les eines del camp i aixopluc.

L'agost del 2021, veient-ne l'estat deplorable i tement el pitjor per no actuar-hi la propietat, l'anomenat Escamot cultural hi arrencà la gran quantitat d'heures i malesa que n'estaven destruint la teulada i les parets, tot esperant que el propietari sigui sensible a la restauració, atès que és un element significatiu de la finca i que no requerirà una gran inversió.

Feina feta a teulada i parets. Esperem que a partir d'ara la propietat en tindrà cura atès el seu significat històric i arquitectònic.

Visió parcial de la sala Doctors Galès abans de desmuntar-se.

Un lloc exquisit que molts gelidencs desconeixen.

Confiem en una bona recol·locació als nous espais de les Monges, tot esperant, si escau, la definitiva a la nova bibliotecaarxiu.

LA SALA DOCTORS GALÈS, UN PATRIMONI PER REVALORAR

Els mes de maig passat, l'arxivera municipal Judit Pujol i els « activistes culturals » Montse Farreras i qui signa aquest escrit, embalaren les més de 50 peces que formaven part de la història i cultura d'aquesta nissaga de metges gelidencs a cavall de finals del segle XIX fins a mitjan XX, cedides al municipi el 1985 per la vídua Galès, Carlota Volsquardsen, el representant legal de la qual continua essent el signant d'aquestes ratlles, oficialitzades per un ple municipal el desembre del 1994.

Aquest exquisit recull es podi a visitar durant algunes festes majors fins que pràcticament caigué en l'oblit malgrat la seva vàlua, que durant un centenar d'anys havia reunit aquesta nissaga de metges gelidencs cognominats Galès, formada per pintures a l'oli, dibuixos, gravats, fotografies, un llibre d'or amb les signatures de gairebé tots els gelidencs del 1927, bastons, bustos, diplomes i mobiliari. Entre els signants de les obres figuren diversos artistes modernistes i noucentistes, com Marià Foix i Prats, Joan Vila i Pujol (D'Ivori), Manuel Mir i Escudé (de la torre Mir Vallribera), etc .

L'embalatge i el trasllat s'han hagut

Capella de la Dolorosa o Pietat del segle XIX, isabelina. La calaixera és un dels poquíssims mobles que han arribat avui dia de les Monges.

El que fou rector de Gelida, mossèn Jaume Duch, regalà aquesta Pietat a la capella, restaurada per Mercè Espallargas i Ernest Roca.

Miquel Aguilera i son fill endreçant definitivament l'interior de la capella de les Monges.

La nau, neta i endreçada.

de fer per les obres de restauració i transformació de les Monges actualment en curs de la mà de la regidora de Cultura i l'equip de govern. Confiam que al nou edifici remodelat es trobarà un espai per exhibir adequadament aquesta valuosa col·lecció mentre arribi a, si escau, la seva possible ubicació definitiva a la nova biblioteca arxíu.

ELS POSSIBLES USOS DE LA CAPELLA DE LES MONGES

Aquest edifici inaugurat el 1906 ha estat « retornat » aquest gener a la parròquia, que n'és la propietària des que les Monges marxaren de Gelida el 1976. Durant molts anys acollí les habituals i esperades exposicions de pessebres artístics i els darrers temps havia acollit també el conjunt d'elements museístics procedent de cal Llop del carrer del Pi, propietat dels Amics del Castell, que a la vegada eren els organitzadors dels pessebres. Per tal de retornar l'espai dignament, totalment expedit, Miquel Aguilera, son fill i un servidor hi dedicà rem unes quantes hores, després d'una primera neteja per part d'un equip dels Amics del Castell.

Pel que fa al futur de l'espai, del qual, v al a dir-ho, n'ha tingut cura durant una pila d'anys un servidor, que va avisar mossèn Isidre Gras que s'ensorrava la teulada i que la feu nova, ignorem quin destí hi voldrà donar la parròquia: religiós, cultural...?

El que sí que creuré em escaient i raonable, prèvia restauració, seria conservar tots els elements que n'han configurat històricament l'interior, alguns d'ells pagats per gelidencs, com ara les pintures i imatges, el confessionari, fet pels fusters Comajuncosas de cal Llop, la col·locació de nou de la corda de la campana, i la Dolorosa donada pel que fou rector de Gelida, mossèn Jaume Duch, restaurada per Mercè Espallargas i el seu espòs, Ernest Roca.

LA PEDRERA DEL CASTELL, ELS TARONGERS I UN ARXIU INÈDIT...

És ben conegut que a partir de la voladura (com molts castells catalans) per ordres de Felip V, el 1714, de les parts més emblemàtiques del

nostre Castell, l'indret es convertí en una immensa pedrera de la qual els gelidencs en treien el màxim de material petri, ferro, bigues..., encara avui ben visibles a les cases dels Tarongers, i sobretot per construir el campanar barroc el 1796, que destruï el palauet gòtic de Berenguer Bertran i bona part del nucli central.

El maig del 2021 vam tenir l'ocasió de constatar-ho de nou a les parets de cal Folch, que canvià d'amos, casa situada davant de cal Vador: blocs de pedra vermella molt ben tallada, cosins germans dels blocs encara existents al Castell i al bar Txà, txà, txà del pla de l'Estació, formant cantoneres, finestres i parets, com es veu a les fotos adjuntes. Deu ser un goig per als nous propietaris viure entre tantes pedres històriques... Conegut el nostre esperit « salvador » d'objectes i documentació, el venedor d'aquesta casa ens informà i donà 10 caixes d'arxiu corresponents als parents dels Folch, els germans Santiago i Francesc Margarit i Simó, que havien quedat a les golfes i que visqueren a Barcelona entre 1913 i 1987.

Les pedres del Castell són ben evidents a les parets de la restaurada casa Folch, a davant de cal Vador dels Tarongers.

Una antiga finestra feta amb pedres del castell serví de marc a la Moreneta.

10 caixes d'arxiu dels germans Santiago i Francesc Margarit Simó eren a les golfes d'aquesta casa, condemnades a la destrucció, i ara, gràcies a la nostra gestió, aniran a mans dels seus parents.

Contenien documentació familiar, municipal, correspondència diversa, esborranys de poesia i prosa, música, museus, pintura, cinema, teatre, el setmanari *Paris Match* 1950-1960, etc. Tot plegat demostra una gran cultura. Després de revisar-ho a fons pensant que sortiria alguna cosa de Gelida, ja que com a mínim Santiago Margarit hi havia estat diverses vegades, i no trobant pràcticament res que interessés al nostre arxiu, oferí rem aquest fons a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona (Ca l'Ardiaca), el qual envià a casa nostra la cap de fons documentals, Glòria Mora i Cruanyes, que passà unes set hores a casa nostra analitzant-lo. Amb data de 20 de juny, ens informà que desestimaven el nostre oferiment i aconsellaven donar-lo als seus parents Marta i Jordi Oriola Folch, com així hem fet, i que en tindran bona cura, atès que quan vingueren a casa nostra van demostrar un gran entusiasme inspeccionant les capses.

L'ESPANTABRUIXES DE CAL RIUS DEL CAMPANAR

En un dels darrers treballs de recerca de Joan Rosselló Raventós pu-

Moment de tallar i presentar l'espantabruixes.

blicats en aquest Programa (2015), ens parlava d'uns curiosos elements posats al centre dels careners de les nostres teulades, anomenats *espantabruixes*, col·locats com a elements « protectors » de les cases per allunyar els mals esperits sorgits de les creences populars. Simplement eres uns trossos de teula treballats en forma de flor o espigall.

L'espantabruixes ja llueix al carener de cal Rius, tot conservant la tradició.

Amb motiu de la restauració de les teulades de cal Rius del Campanar (2021), vaig parlar amb la propietària suggerint-li recuperar aquest bonic element històric aportant l'article de Rosselló. Li va semblar interessant i els paletes davant meu tallaren els trossos i els col·locaren on ara llueix. Com a detall curiós, haig de dir que fa molts anys, vers el 1970, l'aleshores Equip Recerca

anàrem a parlar amb el propietari, Jaume Rius, per suggerir-li el mateix atès que el constructor Albert Mas també refeia les seves teulades llavors. Quasi ens tractà de boigs... Nosaltres, però, sempre hem estat atents a la cultura i les tradicions del nostre país, i la persistència ha donat els seus fruits... havent aguantat incomprensió i menyspreus en moltes ocasions.

A Gelida i al seu terme, encara en queden alguns, d'aquests curiosos elements que encara es posaven els segles XVIII i XIX. També en trobem algun però, posat a l segle XX més aviat com a element decoratiu i recordant el passat, possiblement inconscientment, o no.

ES RECUPERA LA DIADA DE SANT PAU AL CASTELL

Després d'haver-la recuperat el 1974 i no poder-se celebrar l'any passat per la pandèmia, el 6 de febrer passat tornà aquesta tradicional diada de la mà dels Amics del Castell amb l'habitual missa cantada pel Cor Parroquial, dirigit per Carme Pallarès i Joaquim Julià, i un magnífic concert de gòspel a càrrec del grup Donant la nota, dirigit per Desireé Povedano. L'oficià mossèn Jordi Tres, recordant els socis difunts i interpretant-se els goigs dels Sants Reis del doctor Melcior Colet.

TORNEN LES VISITES GUIADES AL CAMPANAR I AL MUSEU PARROQUIAL

Després de més d'un any d'aturada per la pandèmia, el 30 d'octubre van tornar les visites guiades al campanar i al museu parroquial cada darrer dissabte de mes, prèvia inscripció al 600 377 911. Inaugurat el 2011, el conjunt consta de més de 75 peces que formen el tresor parroquial, algunes de salvades de la Guerra Civil i d'altres d'incorporades a partir del 1939 i també d'altres donacions. Tot el conjunt es presenta a la sagristia del Santíssim, edifici construït el 1929 per l'arquitecte Isidre Puig Boada, deixeble d'Antoni Gaudí, al costat del

La Diada de Sant Pau tornà a Sant Pere del Castell.

temple neoclàssic inaugurat el 1871, el campanar del qual es va estrenar el 1895 i que havia dissenyat el mestre d'obres gelidenc Joan Pasqual i Batlle, fill de can Pasqual.

La visita, que inclou la lectura del poema del poeta gelidenc Jaume Vila *El nostre campanar*, inicialment era a càrrec de l'antic Equip Recerca i actualment d'un servidor i de Montse Farreras, amb el patrocini de la parroquia de Sant Pere.

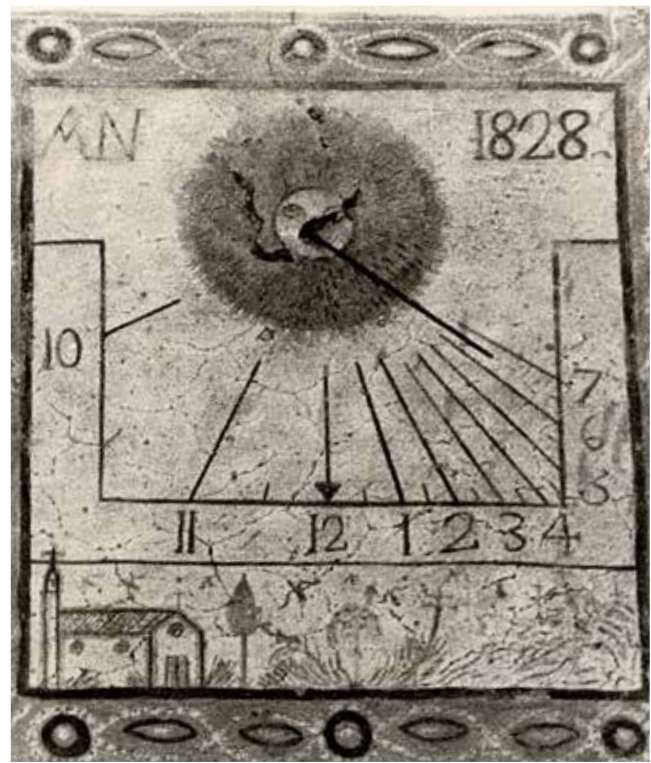
MOR ALS 101 LA FILLA DEL POETA JAUME VILA, L'OBRA DEL QUAL CALDRIA REVALORAR

El setembre passat va morir Teresina Vila Uiberni, única filla del poeta gelidenc Jaume Vila i Pascual, a

l'edat de 101 anys. Única hereva del poeta i escriptor (1890-1969) sempre va conservar el llegat del seu pare, que va donar a la Biblioteca que porta el seu nom l'any 2006. El fons està format per una trentena de volums de poesia inèdita, escrits diversos, àlbums fotogràfics, reculls de premsa, lletres de cançons amb música (rescatades i estudiades pel seu besnet, Josep M. Comajunco-sas Nebot, el 1998) i publicacions diverses d'una importància literària i cultural notòria. Cal recordar una vegada més que Jaume Vila va deixar una obra literària extensa i prolífica. Es tracta d'una producció viva, fresca, que retrata magistralment els paisatges, les persones, els monuments, els sentiments, els racons i els costums de Gelida i de molts indrets del país, i que estant

El poeta i escriptor Jaume Vila i la seva família, primavera del 1962.

L'original del rellotge de sol abans del 1983, en què es va fer aquesta desafortunada intervenció, que també s'està perdent.

connectada amb les modes culturals del moment, el Noucentisme, va assolir èxits i ressò sempre en els diversos vessants que va conrear. Guanyador d'un reguitzell de premis literaris arreu del país (va ser portada a sang de *La Vanguardia* el 1933 per haver guanyat els Jocs Florals de Sants) i a la Catalunya del Nord, només va publicar el llibre *Hores rurals* el 1931, i la seva abundant obra roman inèdita, malgrat la vàlua, a les capses del fons conservat a la Biblioteca de Gelida. La Regidoria de Cultura municipal hi hauria de posar fil a l'agulla d'una vegada per totes.

EL RELLOTGE DE SOL DE CAL BOTIFOLL DE LES CASES NOVES, A PUNT DE PERDRE'S

En el Programa del 2020 ja ens referí em al precari estat de conservació d'aquest curiós rellotge de sol, datat el 1828, amb la primera representació gràfica que coneixem de l'església del Castell, repintat grollerament i desfigurat el 1983. En els darrers anys, encara ha perdut més per causa de l'aigua que s'hi filtra. Veient el perill de desaparició, va m

contactar amb la propietat, proposant-los la restauració. Vingueren dos restauradors especialitats (David Mallorquí i Roger Xarrier) i ens feren un pressupost, que finalment no ha estat acceptat per la propietària per tenir altres necessitats.

En un país culte, aquests elements únics serien restaurats i mimats, encara que fossin privats. Aquí no, aquí el perdrem i només en tindrem fotogràfic. Ben trist i lamentable!

PREMI PER A CA L'ADROGUER O LA CONFIANÇA

La pastisseria La Confiança ha rebut el Premi a la pastisseria agremiada més antiga a la Gala de la Pastisseria 2022, la festa anual del sector, que celebren conjuntament els gremis de Pastissers de Barcelona i Girona. Fundada l'any 1856, va tenir en Francesc Pascual i Mestres, avi de l'actual pastisser, la figura que va deixar la màxima empremta en la creació de productes originals i típics de la casa, com els Gelidencs. Francesc Pascual Valls, la quarta generació, també ha incorporat noves creacions emblemàtiques.

La Teresina Vila conservà amorosament el llegat del seu pare i el cedí a la Biblioteca que porta el seu nom. Heus aquí una alegre instantània del juliol del 1968, amb sa mare, son pare i la germana d'aquest, que vivia a Girona.

PATRIMONI ARQUITECTÒNIC I PAISATGÍSTIC DE L'AGROPARC AMETLLER

S'han abocat rius de tinta sobre aquesta intervenció tan polèmica en el nostre terme i del veí Sant Llorenç, no n'hi abocarem més. Tal com ja digué rem a *La Gralla* de Santa Llúcia, exigim, demanem, preguem als promotors i als ajuntaments de Gelida i Sant Llorenç el respecte total i restauració si escau de les masies existents: La Talaia, can Mata d'Avelló, can Prats, i les possibles restes de la Via Augusta que passava a prop de la Ferreria, en una vinya de la qual, la del Planas, s'hi trobaren restes d'àmfores romanes avui exposades al celler de can Pasqual amb dipòsit dels Amics del Castell. Pel que fa al patrimoni paisatgístic, esperem que rebrà el mateix tracte que l'arquitectònic.

DONACIONS AL NOSTRE ARXIU MUSEU:

ISABEL I M. JOSEP MARTÍ NEZ MARIMON: Fons teatral del seu pare, Joaquim Martí nez, desviat a l'Arxiu Municipal per manca d'espai. 4 caixes.

CAL MAS, família de paletes gelidencs des de finals del segle XIX (germans Mas): llibres de temes diversos i especialment tècnics referents al món de la construcció; sants (donats a la parròquia) i una creu daurada, donada als Amics del Castell i situada a l'església del Castell.

FRANCESC PASCUAL VALLS: Programes i llibres diversos, bitllets Funi, llibrets de Caramelles, postals, fotografies de Sant Antoni i els tres tombs, fulls de cinema i documentació de la Societat Coral Artesans, dels anys vint del segle XX.

NÚRIA BARTRULÍ ALEGRE: Més d'un centenar de recordatoris d'enterraments.

MARGARIDA BADIA i ANTONI GIBERT: Còpies de fotografies antigues de Gelida.

ACTIVITATS DE L'ARXIU: Hem tingut una quinzena de consultes i per quart any consecutiu, per Sant Jordi, muntarem una parada de llibres regalats. Per causa de la pluja aquest any només en poguérem regalar una cinquantena. Com és habitual, deixarem a Vicenç Traver originals de postals per imprimir xapes de cava per a l'habitual Trobada.

BIBLIOGRAFIA INCORPORADA A L'ARXIU GELIDENC

COLOMER-FERRER, JOSEP. *Terra de ceps. Especialització vitivinícola i món rabassaire a les comarques de l'Anoia i l'Alt Penedès al segle XIX*, 403 pàg., il·lustrat. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2019.

ESPINACH LLAVINA, ANNA. *Quaranta. (Història d'una ràdio)*. Il·lustracions i coberta: Meritxell Comajuncosas Esqué, 31 pàg., Ràdio Gelida, 2021.

SALMERÓ NI FERNÁNDEZ, JOAN CARLES. «Un transport emblemàtic. El Funicular de Gelida, 1924-2019», a *Butlletí*, núm. 4 de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, 15 pàg., il·lustrat. L'autor no cita cap bibliografia, ni, per tant, els dos llibres publicats sobre el tema, un d'ells d'un servidor, 2019.

VIDAL, IRENE. *Pedaços d'absències i presències*, 46 pàg., Col·lecció Municipal Indesinenter, Gelida, 2022.

TARRIDA, JOAN. *Mariona, una noia lluitadora*, 29 pàg., il·lustrat, edició privada, Col·lecció Gelida, paisatge, cultura i paper, maig del 2022.

BANCHS I VALLS, NARCÍS. *La fil·loxera*, 51 pàg., il·lustrat, edició privada, Gelida, abril del 2022.

BANCHS I VALLS, NARCÍS. *Nomenclàtor Gelidenc. Radiografia de Gelida*, 209 pàg., il·lustrat, edició privada, Col·lecció Gelida, paisatge,

cultura i paper, 2022.

REVISTES, BUTLLETINS, CALENDARIS

Full periòdic de la Parròquia de Sant Pere de Gelida.

INSTITUT GELIDA. *Krisis amb K*, revista filosòfica de l'Institut Gelida, 94 pàg., il·lustrat, 23 d'abril del 2022.

CORAL ARTESANS. *Butlletí informatiu intern*, n.º 1, febrer del 2022.

STOP AGROPARC. *Butlletí informatiu*, abril del 2022.

EL BALCÓ. *Butlletí municipal*, núm. 39, 31 pàg., il·lustrat. d'embre del 2021, Ajuntament de Gelida.

LA GRALLA.G, números 39, 40 (2021), 41 (2022), il·lustrada.

Calendari anual de l'Esbart Rocasagna. Textos i fotografies, 2022.

Calendari anual del PSC. Reproducció de fotografies antigues i actuals, 2022.

FONS FOTOGRÀFIC DE L'ARXIU MUSEU:

De l'extens fons fotogràfic de l'Arxiu Gelidenc, enguany n'hem seleccionat aquests exemplars:

Els Rosell, amb arrels profundes a la gran pairalia de can Rosell de la Muntanya, avui molt destruïda, han estat personatges importants a la vida política de la població. Fa poc temps que la família em deixà aquesta foto de diverses generacions, datada vers el 1932 o 1933, a la porta de la residència. De baix a dalt i d'esquerra a dreta: Josep Rosell i Masana, alcalde de Gelida que portà l'aigua a la població i el Funicular. Va ser assassinat el 1936. La nena: Carme Rosell Vendrell. La dona: Carme Rosell Llopert. El nen: Francesc Rosell Vendrell (el Paco, que ens deixà el 24 de maig passat). Els dos nens del mig: Josep M. Esteve de ca l'Andreuet i Joan Gras Prat. A dalt de tot: Magdalena Vendrell Via i Francesc Rosell Rosell.

La Gelida dels anys cinquanta era eminentment pagesa i la festa dels Tres Tombs, per Sant Antoni, al gener, era una gran celebració en el fred de l'hivern.

Els anys cinquanta, el Frente de Juventudes organitzava uns campaments a Olban (Berga) i les famílies dels gelidencs que hi anaven els visitaven. Heus aquí un parell d'instantànies d'una visita vers el 1957 amb els familiars Magdaló (Llopart), Centellas,

La bellesa i jovesa d'un conegut grup de gelidencs celebrant el Cap d'Any del 1967.

Els 5 Ases Blancos, amb bons músics gelidencs, com Antoni Gibert, tingueren gran èxit en el panorama musical dels anys seixanta i setanta.

Un carinyós record per als esposos Pere Mir i Núria Pàmias tot confiant que el seu llegat perdurarà per al benestar dels gelidencs.